

Kurt Högnäs:

Överskridningar, 1983

Smärtan vänder sig utåt, blir fri. Börjar blomma. Får lyskraft på naken kvist. Kyla ännu som hakar sig fast. Nattens underbett, häckens stela isfot. Men även fågelns skugga. Och ljusets dallrande sträng mot blommans krona av glas. Vindens rörelse, nyss vaknad. Blankvåt när solen stiger.

Kurt Högnäs:

Överskridningar 1983

Ladan är slattens bofasta grå fågel. Dess vingar är enfärgat grå och syns inte. Så hopfällda tycks de vila utmed marken, som om de inte orkade lyfta från tegarna. Men fråga ljungelden, som i ladan har sin ögonsten. De väderbitna runda stockarna ar fårade av regnets tårar. Svett och älskog har förrunnit i dess innandömen. All denna rörelse har den ridit ut, tryggt förankrad grensle över diket. Fastän diket glor med vidöppen mun under ladans golv och löper ut i ett ännu större bortom den sista starttuvan, och därpå i ett ännu större och häftigare utfall, kan det bevara alla sina grästäckta hemligheter. Inte ens nordan kommer åt, när ladan står till bringan i tåtel och taket bär sin raggiga luva med en liten videplym under åsen. Men åkerbären lyser nästan skrattlystet inom hörhåll under blodfull rodnad, blygt nedslagna. Sommarnätterna här ute är bräddade av parningslekar och ofta vaknar gryningen skummande av sin egen fradga, så att ladan svävar i ett bomullshav, tills solen kommer vadande i strimmor genom havrefälten och spoven lyfter i ett rop av återhållen eld, som flammar häftigt upp och sedan slocknar inåt gräset. Över granskiftenas låga vall träder dagen in och ax och vingar försmälter i ett skälvande ljushav. Då står ladan översköljd, nästan försilvrad.